

שנה עשרים וארבע - עלון מס' 1192
 @ ניתן להקדיש את העלון וואו שיעורי הלויין
 לרפואה, ברכה והצלחה, לפרנסה טובה, זיווג הגון,
 זרע בר קיימא או להבדיל לעיני יקיריכם.
 משרדי מערכת העלון: 08-9437333, 054-7743834

בס"ד יז' שבט ה'תשפ"ד
 הדלקת נרות - 16:49
 צאת השבת - 17:41
 רבנו תם - 18:15
שעון חורף - מהלוח המדוייק של "אור החיים"
 ע"פ "אופק תל אביב"

אברהם יגל

לעיני בבאי מוסאי בן אברהם וזליכה ז"ל
 לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל ובכללם לאברהם יגל בן רעות נ"י

פפטידיון: "ותשר דבורה"
 (שופטים ה')
 מרתק - ראו בעמוד 2
 מכל מלמדי השכלתי

פרשת בשלח

ש"בדת ש"ירדה

הרה"ג יצחק יוסף שליט"א
 יחל את שיעורו בלויין
 בבית הכנסת "אוהל מועד"
 במוצ"ש בשעה 20:30

מעייני הפרשה:

- ⊖ לאחר היציאה ממצרים, הולכים משה במדבר.
- ⊖ המצרים רודפים אחרי בני ישראל ומשיגים אותם על שפת ים סוף.
- ⊖ **קריעת ים סוף**, בני ישראל עברו בשלום בתוך הים ביבשה, והמצרים טבעו בים.
- ⊖ **"אז ישיר משה"**, שירת הים, שיר הודיה לה'.
- ⊖ קורות בני ישראל בדרכם מים סוף עד להר סיני.
- ⊖ פרשת המן והשלך, שיעורים בביטחון בקב"ה.
- ⊖ נס המים מהסלע, ומלחמת עמלק.

"ויהי בשלח פרעה" - אהיה בלשון פרעה - אהיה בלשון פרעה, הפעם דיבורו של פרעה היה ישר - ולכן שלח את בני ישראל.
"ויסר את אופן מרכבותיו וינהגו בכבדות"
 שואל ה"פענח רזא", מדוע כתוב **"אופן"** בלשון יחיד, ולא **"אופני"** מרכבותיו? הרי לכל מרכבה ישנם יותר מגלגל אחד. והתירוץ: שאם היה הקב"ה מוריד את כל הגלגלים, לא היתה הרגשה של טלטול, והמרכבות היו מחליקות על המים. אבל כשגלגל אחד בלבד הוסר, העגלות התחילו לקפוץ עם יושביהן וגרמו להם ייסורים גדולים.

"זה קלי ואווהו"
"זה" = 12 שבילים נפתחו לעם ישראל כך כתב רבינו בחיי, ואולי ללמדנו שאכן עם ישראל עם אחד הוא, אבל כמו שנוי סוזה ונוי מצוה כל אחד מייפה בסגנונו, כך 12 שבטים זה נוי עם ישראל, כל שבט והיופי המיוחד שלו בעבודת ה', וזה חלק מהיופי של ישראל.

"ויקה משה את עצמות יוסף עמו"
 אמרו תז"ל **"הכנס לב יקח מצוות"**, כאן הייתה בפני משה אפשרות לקיים את מצוות הביזה, ככתוב "בקש נא מאת העם" - שלא יאמר אותו זקן ועבדום וענו אותם קיים, ורכוש גדול לא קיים, ואם כן היהודים בביזה קיימו מצוה. אבל כשיש 2 מצוות לבחור, אזי נטיית הלב באיזה מצווה לבחור מלמדת על חכמת לב אמתית.

"ה' ילחם לכם ואתם תחרישון" (יד)
 הרה"ק רבי מאיר מפרמישלאן זי"ע היה אומר: אמנם ה' הוא הנותן לחם לכל בשר (ילחם מלשון לחם), אולם ואתם תחרישון! עליכם לעשות השתדלות, לעבוד ולחרוש.

הסידור ממשול מדוך עמי! העלון טעון גנייה. אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה. במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן.
 ניתן להוריד את העלון באתרים הדתיים "לדעת" ו-"חידושי": <http://www.hidush.co.il/> <http://ladaat.info/>

"אל תקרי הליכות אלא הלכות"

דין אורח לגבי ברכות הנהגיו

דין אורח, לגבי מקרה שהובא מאכל חשוב

דין זה, שהברכה הראשונה אינה פוסרת מאכל חשוב שיובא אחר כך, שייך רק לגבי סתם אדם, אבל אדם שהוא אורח, והוא יושב ואוכל בבית חבירו, ובידך על התפוח, והובא לפניו אחר כך תמר, אינו חוזר לברך על התמר, משום שאורח, דעתו מראש היא על כל מה שיבאו לפניו בעל הבית. ולכן הוא פוסט בברכתו הראשונה, אלא כל מיני הפירות שיובאו לפניו.

דין אורח לענין היסח הדעת

ועוד יש חילוק בין סתם אדם לאורח, לגבי דין היסח הדעת הסעודה, וכגון, מי שישב לאכול, ובסיום הסעודה בא לזמן, לפני ברכת המזון, ואמר "הב לן ונברך", ואחר כך רוצה להמשיך לשתות. אינו יכול לשתות, אלא אם יברך תחילה על השתיה. אבל אורח, אינו צריך לחזור ולברך, כיון שסומך על בעל הבית, שהוא הקובע מתי תסתיים הסעודה. (ש"ע קעט). ועיקר דין האורח, מפורש בשלחן ערוך (סימן קעט ס"ה) בזה הלשון: "הקוראים בבית בעל הבית לאכול מיני פירות, ומביאין להם בזה אחר זה, אינם צריכים לברך אלא על הראשון". והרבה טועים בדינים אלו, וחושבים שרק האורח אינו חוזר לברך על מאכלים שמוגשים לפניו, אבל סתם אדם בביתו, חוזר ומברך. ואינם יודעים, שגם סתם אדם אינו חוזר לברך על כל מאכל ומאכל. והחילוק בין אורח לסתם אדם, הוא רק כפי שמבואר כאן.

ולסיכום: אורח שמתארח אצל חבירו, ויושב שם לאכול, והוגשו לפניו פירות וברך עליהם ואכל, ואחר כך הוגשו פירות אחרים, משובחים יותר, אינו צריך לחזור ולברך עליהם.

בירך על מאכל. ואחר כך רוצה לאכול עוד

שאלה: אדם שבירך על מאכל, ואחר כך רצונו לאכול מאכל אחר, שברכתו שווה למאכל הראשון. כגון, בירך על תפוח ואכל ממנו, ואחר כך רוצה לאכול תפוז. האם עליו לחזור ולברך על התפוז או לא?

תשובה: כתב מרן השלחן ערוך (סימן רו ס"ה): "מי שבירך על פירות שלפניו, ואחר כך הביאו לו יותר מאותו המין (הסוג), או ממין אחר שברכתו כברכת הראשון, לא יברך".

מי שהיה אוכל תפוח (שברכתו היא "בורא פרי העץ"), ובירך עליו ואכל, ואחר כך הובא לפניו תפוז, אינו חוזר לברך "בורא פרי העץ" על התפוז, משום שהוא נפטר כבר מברכת התפוח.

ומקור הדין, שמי שבירך על מין מאכל אחד, אינו חוזר לברך כשמביאים לפניו מין אחר שברכתו כראשון, הוא מדברי הרשב"א (ברכות מא:) בשם בעל המאור. ועוד.

אולם יש חולקים על דברי הרשב"א הללו, ובהם ספר ה"כל בו", שהביא מרן בבית יוסף, שסובר שעליו לחזור ולברך על הפירות שהובאו אחר כך, מאחר ולא היה לפניו בשעה שבירך.

ולפיכך לכתחילה, כדי לצאת מידי כל ספק, נכון שבשעה שמברך על הפירות הראשונים שאוכל (התפוח), יכוין לפטור בברכתו גם את הפירות שיובאו אחר כך. אבל מעיקר הדין, אף שלא כיון על הפירות שיובאו לפניו אח"כ, לא יברך עליהם.

הובאו לפניו משקאות לאחר שבירך על מאכלים ודין זה שייך אפילו במאכל ומשקה שברכתם שווה, וכגון שהיה אוכל דגים, שברכתם "שהכל נהיה בדבריו", ואחר כך הביאו לפניו מים או מיץ שברכתם "שהכל נהיה בדבריו", אינו חוזר לברך על המשקה, שהרי נפטר מברכתו בברכת הדגים. (ראה בשו"ת אוצרות יוסף חלק עשירי סוף סימן ח).

אם היה המין השני חשוב יותר מהמין הראשון אבל אם המין השני חשוב יותר מן הראשון, וכגון שהביאו לפניו אחר כך תמרים, יכול לברך שוב על התמרים.

מכל מלמד" השכלתי

"שבת שירה"

השבת נקראת "שבת שירה" - הן על שם קריאת התורה, שבמרכזה שירת הים, והן על שם הפטרתה, "שירת דבורה". יש שמוסיפים לשירה את סיפור מלחמת דבורה וברק עם יבין מלך כנען וסיסרא שר צבאו (פרק ד), שעליה מבוססת השירה. בתחילת המלחמה, פונה דבורה, השופטת את ישראל בעת ההיא, אל ברק בן אבינועם, לארגן צבא למלחמה נגד סיסרא. ברק מהסס - "אם תלכי עמי והלכתי, ואם לא תלכי עמי - לא אלך". ודבורה משיבה - "הלוך אלך עמך, אפס כי לא תהיה תפארתך על הדרך אשר אתה הולך, כי ביד אשה ימכור ה' את סיסרא". סופה של המלחמה יוכרע לא על ידיו, אלא על ידי אישה - יעל. ("מנשים באוהל תבורך" - מנב"ת) נוהגים בשבת זו לפזר מזון לציפורים לפי האגדה שדתן ואבירים יצאו בשבת אל מחוץ למחנה ופזרו שם את המן שבידם כדי ללעוג על משה שאמר "כי ביום השביעי לא יהיה בו", שבשבת לא ירד מן. ושניהם לא מצאו את המן, מפני שהעופות אכלו אותו. על כן נותנים להם שכר בשבת שירה, שאז קוראים בפרשת המן.

"פוליטיקה" על שפת ים סוף

לאחר שיצאו בני ישראל ממצרים, הם מוקפים מכל עבר במדבר, בים באויבים. מובא במדרש, שבשעה קשה זו התפלגו היהודים לארבע קבוצות. נכנה אותן: הלוחמים, הדיפלומטים, המשלימים והמיואשים.

הלוחמים אמרו: אמנם המצרים חזקים מאיתנו, אך עלינו להלחם בהם ולמות מות גיבורים. או חירות - או מוות!

הדיפלומטים הצהירו: עלינו להרים קול ולעורר את דעת הקהל העולמית. לפנות אל מצפון האומות ולהפעיל את כל הצינורות הדיפלומטיים להניא את המצרים מלבצע את זממם.

המשלימים ביקשו: כיוון שהם חזקים מאיתנו, עלינו להכנע להם, לשוב למצרים ולהשתעבד שוב תחת ידם.

המתייאשים החליטו שאין תקווה ומוטב להעדיף את המוות על פני נפילה בידי האויב שיפעיל עליהם עינויים קשים ממוות. המסקנה היתה: ניפול ליס.

כולם התאספו סביב משה, מנהיג העם. כל קבוצה ניסתה לשכנע את משה בצדקת דרכה. משה ענה להם: "התייצבו וראו את ישועת ה' אשר יעשה לכם היום (אל תפלו ליאוש), כי כאשר ראיתם את מצרים היום לא תוסיפו לראותם עוד עד עולם (לכן, אין דרך חזרה למצרים). ה' ילחם לכם (אין צורך בנשק ובלוחמה אישית), ואתם תחרישון" (אין צורך במחאות דיפלומטיות).

"כשפוגעים בי אינני מגיב, אני מתפלל עליהם!"

הקב"ה בירך אותי, במשפחה גדולה, כותב ת"יח ירושלמי, וכידוע לכל הורה – כישרונותיהם של ילדים שבניגוד לאחיהם, התופסים כל דבר במהירות, לוקח להם לפעמים זמן רב להבין את הנאמר.

בין ילדי יש אחד שגם אם לא הייתי מגדיר אותו כקשה הבנה, אבל ברור שבחסות ליתר הבנים שלי, הוא טיפוס לא כשרוני בעליל. אנוחנו, כהורים, מקפידים להתייחס אליו, ואל אי ההבנה שלו, ב... הבנה, ויודעים את המינון המדויק מתי לעודד ומתי לדרבן, ומתי לעשות ההיפך.

אבל האחים שלו, גם אלה הגדולים ממנו וכמובן שגם הצעירים, לא בדיוק מודעים לבעיה, ופעמים רבות יוצאים שהם לועגים לו. הם אינם עושים זאת מרוע לב, אבל לפעמים כאשר מתקיים דיון על השולחן בסעודות השבת והוא אינו קולט את המדובר, הם מכנים אותו בכינויים לא נחמדים, הגורמים לו בושה.

גם כאשר לא מדובר בוויכוח משפחתי, ליד השולחן, אלא סתם בחילופי דברים בין האחים, ובפולמוס שגרתי המתנהל בכל בית בישראל, הוא אינו מפגין כישרוי הבנה מבורכים, ואז באות התגובות הטבעיות כמו 'אתה טיפש', 'אי אפשר לדבר איתך על שום דבר', ואלה עוד התגובות הנחמדות...

למותר לציין שגם בלכתו לחיידר, סופג הילד מנה גדולה של עלבונות מחבריו, הלועגים לו כאשר הוא אינו קולט את הנלמד בכיתה, ושואל שאלות שאינן חכמות. אם בבית, אצל האחים, המצב הוא כזה, על אחת כמה וכמה שילדי הכיתה מלעייגים עליו ומזלזלים בו.

כדאי לציין שהילד עצמו אף פעם לא הגיב לכינוי הגנאי, אלא המשיך בשגרת חייו כאילו לא אירע דבר. ניתן היה לזהות בכך את תכונות נפשו הענוגות, בהן התברך מן שמיא, עד שגם אנוחנו, כהורים, התפעלנו ממנו מאוד.

והנה, בחודשים האחרונים – ממשיך התי"ח במכתבו – הבחנתי שכל פעם כאשר הילד הזה סופג עלבון ממאן דהוא, הוא לוחש דבר מה בפיו. ניסיתי לשמוע מה הוא אומר, אך כיון שהמלים יוצאות מפיו בלחש גמור, אינני מצליח לקלוט אף מילה.

בתחילה לא שמתי לב שהוא עושה זאת דווקא כאשר פוגעים בו. אך כאשר הרגשתי בכך, הדבר גרם לי לפליאה, והחלטתי לגשת אל הילד, ולשאול אותו על כך. והבן השיב, ומתשובתו יכולתי ללמוד באיזו דרגה רוחנית נפלאה הוא מצוי.

צריך לזכור שמדובר בילד בגיל 9, ולכן נדהמתי להיווכח בעוצמה הרוחנית שלו, ובעצם – יש כאן לקח מאלף לכל הורה, שיידע שאסור לזלזל באף ילד מילדיו, וגם אם הוא אינו כשרוני במיוחד, הקב"ה טבע בו תכונות אחרות שבהן הוא יכול להעלות את עצמו לפסגות שיא, לא פחות מכל ילד כשרוני אחר. והדברים פשוטים.

הילד סיפר לי, בשפתו הטבעית והילדותית, שכאשר היה בבית הכנסת הזדמן לידיו הספר 'עלינו לשבח', שבו הובא דבר מופלא ממרן הגר"ח קניבסקי זצוק"ל, והוא, שכאשר פוגעים ביהודי, ומעליבים אותו, והוא אינו מגיב, ומכניס את עצמו על ידי כך לחבורת הקודש של 'העלבים ואינם עולבים' – זה הזמן הטוב ביותר לבקש ממנו ברכה.

במאמר מוסגר נציין שאכן הבאנו שם כמה סיפורים על אנשים שנושעו בצורה על טבעית, לאחר שחיפשו אדם העונה על התואר הני"ל, וביקשו ממנו ברכה.

"הדבר הזה שהופיע בספר נכנס עמוק עמוק אל תוככי לבי", הוסיף הילד ואמר, "גם מפני שמי שאמר את זה

הוא אחד מגדולי הדור, וגם משום שהבנתי את עומק העניין, וידעתי – מניסיוני האישי – איזה זכויות עומדות לאדם שנעלב ואינו משיב מלחמה למעליו.

וידעתי גם ידעתי כמה זה קשה, ולכן הבנתי את כוח הברכה שיש ברגעים אלה בפיו של אותו נעלב. ולפתע פתאום, "המשך הילד, 'הרגשתי את עצמי מאושר מאוד... מאושר, על כל ניתן בידי כוח עצום ורב, שאין לאנשים אחרים... שהרי אני 'זוכה' מדי יום לקיונות של גנאי, וכל פעם כאשר אינני מגיב להעלבות הללו, ומכליל את עצמי בין אלה ה'נעלבים ואינם עולבים', הרי יכולי לברך את כל מי שזקוק לישועה!"

"משהגעתי למסקנה זו, נכנסה בליבי אש קודש, ורצון עז לסייע לאנשים אומללים על ידי כוח הברכה שלי. נכון שאנשים לא מגיעים אליי כדי שאברך אותם, אבל הרי יש בכוחי לעשות זאת גם בלי שהם יבואו אליי, וגם בלי שיידעו כלל שאני מברך אותם... ואז התחלתי לאסוף את כל המודעות על שמותיהם של החולים התלויות בבתי הכנסת, ומתוך העיתונים, ואני משנן את השמות הללו בעל פה (מדהים!!! ילד בן 9) !!! וכשפוגעים בי, וכדרכי אינני מגיב, אני מתפלל מיד להשי"ת שירחם על החולים הללו!!"

"אני יכול להעיד על עצמי", מסיים התי"ח את מכתבו, "שכאשר שמעתי את הדברים יוצאים מפיו הילד שלי, חשבתי שאני מתעלף... אם גם עד היום הערכתי אותו במאוד על המאמצים שהוא עושה להבין את החומר הנלמד בכיתה, ועל כך שהוא אינו מגיב לכינויים הפוגעניים, היום אני יודע שיש להעריכו בכפלי כפליים. לדעתי כדאי מאוד לפרסם את הדברים, ללמד לבני ישראל קשת, ולהודיע ליהודים שכלל יהודי יש תפקיד מיוחד בעולם, ותכונות נפש ייחודיות שאף אחד לא יוכל לקחת אותן ממנו, ואם כל אחד ינצל את כישרויו הוא, וישתדל לקדש בהם את שמו יתברך, כל העולם שלנו יהיה נראה אחרת...!!"

לְעֹשֵׂת רְצוֹנָךְ אֱלֹקֵי חַפְצֵי

בשבוע שעבר נסעתי נסיעה קצרה במונית. הנהג, שישב גלוי ראש, היה מעט מדוכדך וכדי לרומם את נפשו אמרתי לו: "אתה יודע כמה מצוות אתה מקיים בכל נסיעה? לפחות שלש. א. גמילות חסד עם הנוסעים. לא משנה שהם משלמים, סוף סוף זה מצוה, כי בלעדיך הם לא יכלו להגיע להיכן שהם צריכים. ב. אתה מפרנס את אשתך וילדיך, כמו שהנורה מחייבת אותך וכמו שהתחייבת ביכתובה' מתחת החופה. ג. ועוד מצוה. כתוב בגמרא, בסוף מסכת כתובות, "כל המהלך ארבע אמות בארץ ישראל, מובטח לו שהוא בן עולם הבא".

אתה נוסע כל הזמן, עוד ארבע אמות בארץ ישראל, עוד ארבע אמות ועוד ארבע אמות. כל הזמן אתה מוסיף לעצמך מצוה ועוד מצוה.

"ואללה!!!", הוא הופתע בשפת נהגי-מוניות. "אתה רציני? אף פעם לא שמעתי על זה... ורגע, זה גם בנסיעה או רק בהליכה...!!" "זה גם בנסיעה", ענית לו (ראו בס' שלהי דקייטא סימן כ', מנוחת אמת עמוד ע"ד).

הנהג, שלא חבש כיפה, היה המום. "אוהו!! לא ידעתי!!!". כעבור דקותיים, כשהגענו ליעד, הוא ביקש לרשום על דף היכן זה כתוב.

"במסכת כתובות, דף קי"א", ענית, והוא רשם ברצינות. התחושה שהיא נתן לי היתה שמכאן ואילך הוא לא סתם נהג מונית. הוא 'הולך' ארבע אמות בארץ ישראל! ולכן הוא בן עולם הבא.

(הרב הגאון רבי שמואל ברוך גנוט שליט"א)

סגולה לפרנסה - פרשת המזן

מסביר משה על המן (שמות ט"ז): "הוא הלחם אשר נתן ה' לכם לאכלה". ובעקבות בקשת משה מהתם ללקט "איש כפי אכלו" מעידה תורה (שם פס' י"ז): "ויעשו כן בני ישראל, וילקטו המרבה והממעט". רש"י: "יש שלקטו הרבה, ויש שלקטו מעט, וכשבאו לביתם ומדדו בעומר איש איש מה שלקטו, ומצאו שהמרבה ללקטו לא העדיף על עומר לגולגולת אשר באוהלו, והממעט ללקטו לא מצא חסר. וזהו נס גדול שנעשה בו".

"מרב"ה"=247. "ממעט"=169. ההפרש=78. "לחם"=78.

נס גדול נעשה בלחם שירד להם משמים.

כאשר רואים בני ישראל את הלחם שירוד להם מהשמים הם אומרים (שמות ט"ז ט"ו): "מן הוא", ומסבירה התורה "כי לא ידעו מה הוא".
"והעמך, עשרית האיפה הוא".

מכפלת אותיות המילה **"האיפה"** =5x80x10x1x5 =20,000. עשירית מזה, עשירית האיפה, שווה = 2,000. מכפלת אותיות המילה **"מן"** 40x50 = שווה = 2,000.

"בניך כשתילי זתים" - חינוך

בית משפט הורים

האשמה הורית מצויה אצל הורים המתהלכים ספוגי האשמה עצמית, לאו דוקא בתחום חינוך הילדים, אלא בכל תחומי החיים. הורים אלו עמוסים בעיות פסיכולוגיות עצמיות שיש לפתור. חסכים מילדות, חוסר ביטחון עצמי ותדמית עצמית פגומה. עלינו לזכור: עדיף שתעשו טעויות עם הילדים, אפילו טעויות חמורות, אך שתהיה לכם תדמית בוטחת בפני הקטנים של-אל תלכו בקומה נמוכה בביתכם שלכם, אפופי חרטה וחוסר החלטה. בעבור הילדים, אבא ואמא הם הסמכות שהם זקוקים לה. הדבר החשוב והמשמעותי ביותר בחיים. עליהם להיות משוען, משהו שאפשר להיתמך בו בעת משבר. משהו יציב, איתן ובטוח. תדמית זו סותרת דמות שפופה המכה על חטא כל היום! חשוב לקבוע עובדה מעניינת בתחום זה: כשמישהו אומר: "אני אשם", הוא בעצם מסיר את העול ואת האחריות מעליו. "אני אשמה! אני אמא גרועה! אין לי סבלנות לילדים שלי! מה אתם רוצים ממני? אני מודה על האמת, ומכאן ואילך אני בכלל של החטא, מרימה ידיים..."

כמה קל להרים ידיים, והתוצאות קשות.

הדרך העיקרית להימנע מרגשות אשמה היא על ידי שינוי האמונות הפנימיות היוצרות אותן. מי שמאמין שהוא אשם, תמיד יחפש את העונש.

פרכה והלפחה
 אברהם ויטרה הקקיאן שיתברכו מפי עליון ובכל מילי דמיטב ורוחניות וגשמיות יאיר הקב"ה דרכם ומזלם מתוך בריאות איתנה ופרנסה טובה וירוו נחת ושלווה מכל יוצאי חלציהם

פרכה והלפחה
 שמואל יאורין בוסאי שיתברכו מפי עליון שישנו במהרה לזרע קודש בר-קיימא ברפואה שלימה בפרנסה טובה, אושר ושלווה. יבורכו מפי עליון יתגשמו כל משאלות ליבם לטובה ולברכה

פרכה והלפחה
 לאירון ומירב שלומי לרגל בת-המצוה של בייככל יה"ר שתגדל כאמותנו שרה רבקה רחל ולאח, תזכו לחופתה ותצלח בלימודיה ובכל דרכיה וברכה והצלחה למנשה ודבורה יצחק-מור לאמרי ורדה שלומי שירוו נחת מיוצאי חלציהם

פרכה והלפחה
 חכמה ודליה אברהם שיתברכו מפי עליון ובכל מילי דמיטב ברוחניות וגשמיות יאיר הקב"ה דרכם ומזלם מתוך בריאות איתנה ופרנסה טובה וירוו נחת ושלווה מכל יוצאי חלציהם

פרכה והלפחה
 לעדו וספיר דהן לרגל בת-המצוה של כ"רירון יה"ר שתגדל כאמותנו שרה רבקה רחל ולאח, תזכו לחופתה ותצלח בלימודיה ובכל דרכיה ולתמי נאמן לדוד וציונה דהן שירוו נחת מיוצאי חלציהם

כל הישועות והברכות לניסים טובה בכורי שתומן לסעודה הרביעית בליוון זכות מרן עובדיה יוסף צ"ל שיתברכו ברפואה שלימה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות, פרנסה טובה אושר נחת ושלווה לרפואת הדר בת מרים טובה בת דבורה אושר בן חמדה לרפואת ניסים בן סולטן והצלחת כל ילדיהם

פרכה והלפחה
 הרב מנחם אלמירי יעקבי להולדת הברכה יה"ר שתגדל כאמותנו שרה רבקה רחל ולאח, תזכו לחופתה ותצלח בכל דרכיה ומעשיה וברכה והצלחה לאליהו ושושנה יעקבי ליצחק ולאח שפיאן שירוו נחת מכל יוצאי חלציהם

פרכה והלפחה
 ישראל צברי שיבורך מפי עליון ובכל מילי דמיטב ברוחניות וגשמיות יאיר הקב"ה דרכו ומזלו בבריאות איתנה ופרנסה טובה ויזכה לשנים רבות טובות והצלחה לכל ילדיו

פרכה והלפחה
 יאיר וזהבית כהן להולדת הברכה יה"ר שתגדל כאמותנו שרה רבקה רחל ולאח, תזכו לחופתה ותצלח בכל דרכיה ומעשיה וברכה והצלחה ליצחק ורינה יעקבי למרדכי ומרים כהן שירוו נחת מכל יוצאי חלציהם

פרכה והלפחה
 לעייני הצנועה והענוה אסתר זנו בת חלומה ויהודה ז"ל יט' שבט פקידת שנתה לעייני הצנועה והענוה לעייני הצנועה והענוה אברהם אטולין כא' שבט פקידת שנתה לעייני הצנועה והענוה לעייני הצנועה והענוה לזהבית אל-אל בת טאוס ז"ל כא' שבט פקידת שנתה

פרכה והלפחה
 לעייני הצנועה והענוה אסתר זנו בת חלומה ויהודה ז"ל יט' שבט פקידת שנתה לעייני הצנועה והענוה לעייני הצנועה והענוה לעייני הצנועה והענוה לעייני הצנועה והענוה לזהבית אל-אל בת טאוס ז"ל כא' שבט פקידת שנתה

פרכה והלפחה
 לעייני הצנועה והענוה אסתר זנו בת חלומה ויהודה ז"ל יט' שבט פקידת שנתה לעייני הצנועה והענוה לעייני הצנועה והענוה לעייני הצנועה והענוה לעייני הצנועה והענוה לזהבית אל-אל בת טאוס ז"ל כא' שבט פקידת שנתה

פרכה והלפחה
 לעייני הצנועה והענוה אסתר זנו בת חלומה ויהודה ז"ל יט' שבט פקידת שנתה לעייני הצנועה והענוה לעייני הצנועה והענוה לעייני הצנועה והענוה לעייני הצנועה והענוה לזהבית אל-אל בת טאוס ז"ל כא' שבט פקידת שנתה

פרכה והלפחה
 לעייני הצנועה והענוה אסתר זנו בת חלומה ויהודה ז"ל יט' שבט פקידת שנתה לעייני הצנועה והענוה לעייני הצנועה והענוה לעייני הצנועה והענוה לעייני הצנועה והענוה לזהבית אל-אל בת טאוס ז"ל כא' שבט פקידת שנתה

פרכה והלפחה
 לעייני הצנועה והענוה אסתר זנו בת חלומה ויהודה ז"ל יט' שבט פקידת שנתה לעייני הצנועה והענוה לעייני הצנועה והענוה לעייני הצנועה והענוה לעייני הצנועה והענוה לזהבית אל-אל בת טאוס ז"ל כא' שבט פקידת שנתה

פרכה והלפחה
 לעייני הצנועה והענוה אסתר זנו בת חלומה ויהודה ז"ל יט' שבט פקידת שנתה לעייני הצנועה והענוה לעייני הצנועה והענוה לעייני הצנועה והענוה לעייני הצנועה והענוה לזהבית אל-אל בת טאוס ז"ל כא' שבט פקידת שנתה

פרכה והלפחה
 לעייני הצנועה והענוה אסתר זנו בת חלומה ויהודה ז"ל יט' שבט פקידת שנתה לעייני הצנועה והענוה לעייני הצנועה והענוה לעייני הצנועה והענוה לעייני הצנועה והענוה לזהבית אל-אל בת טאוס ז"ל כא' שבט פקידת שנתה

פרכה והלפחה
 לעייני הצנועה והענוה אסתר זנו בת חלומה ויהודה ז"ל יט' שבט פקידת שנתה לעייני הצנועה והענוה לעייני הצנועה והענוה לעייני הצנועה והענוה לעייני הצנועה והענוה לזהבית אל-אל בת טאוס ז"ל כא' שבט פקידת שנתה

שבת שלום ומוקד

רפואה שלימה והחלמה מהירה לכל החולים ובכללם ל-:
 שלמה לארי בן מרים הי"ו אברהם נאמן בן מרים הי"ו ישראל פרגי רפאל בן מרים הי"ו שבת מוסאי בן נהיית הי"ו יאיר חיים בן גליה וסביח הי"ו אסתר אהרונת בת שרה מנב"ת נהיית ישראל בת גוהר מנב"ת ירון-רחל בת ג'יראן מנב"ת מרגלית מוסאי בת שמחה מנב"ת לידה הרני בן מרי מנב"ת

לירון מלכה ז"ל בן ריטה שתחיה
 אורן אהרון ז"ל בן ריטה שתחיה
 אברהם צברי בן יחיא-יהודה ז"ל
 יצחק צברי בן יחיא-יהודה ז"ל
 בצלאל לבאי בן שודיה ויחיא ז"ל
 אפרים מור בן מרים ויוסף ז"ל
 תיבה-אביבה בת דינה ז"ל
 נעימה מצליח בת חבבה ז"ל
 בבאי מוסאי בן אברהם וזליכה ז"ל